

Zondag 14 juli 2024
vierde van de zomer;
uitzwaaidienst

Lezing uit de profetie: Jesaja 52,1-6

Acclamatie: 'Ik ben die ik ben is uw eeuwige naam'

Evangelielezing: Marcus 6,6b-13

Lied: 'Wij gaan op weg...' (t. Hanneke Klinkert en Gerard van Midden, m. Gerard van Amstel)

Overweging

Ik ben er behoorlijk druk mee, zei Annika: met bedenken wat ik allemaal mee moet nemen. Kleding om in te werken; iets nieuws, of misschien toch maar niet? En zo meer. Dat is wel even wat anders dan enkel een stok en sandalen! We hadden het in de Georgiëgroep over de lezing uit Marcus. Over hoe Jezus zijn leerlingen op pad stuurt de wijde wereld in. Een cadeautje, die lezing: hij staat zomaar vandaag op het leesrooster.

Welkom zijn we daar in elk geval zeker, zei Demi. Er staat al van alles voor ons klaar. Zoals een bed voor ieder van ons. We logeren in het day care center in Tbilisi. Daar is zelfs airconditioning!

Maar waarom worden de leerlingen *twee aan twee* eropuit gestuurd? vroeg Gerwin zich af. En wat betekent dat voor ons – voor hoe wij op reis gaan? Hoe zit het met die opdracht om onreine geesten uit te drijven? Hoe doen wij dat? Oké, we gaan bouwen, en we gaan ons met kinderen bezighouden. Maar als je vanuit dit perspectief kijkt, van de uitzending door Jezus – wat gaan wij daar dan doen, waar gaat het om? En wat nemen we mee terug?

Ja, dat is bij die uitzending nog een lastige vraag. Waar gaat het om? Worden de leerlingen uitgezonden om 'de' waarheid te gaan vertellen? En moeten anderen zich dan bekeren tot hun visie? En dan is er ook nog dat agressieve gebaar: ze moeten het zand van hun voeten stampen als ze niet gastvrij en open ontvangen worden. Zo van: dan moet je het zelf maar weten. Ik heb je gewaarschuwd...

Maar dat staat er helemaal niet. Voor de twaalf leerlingen niet en ook voor ons niet. Er staat niet dat je de ander moet overtuigen van jouw waarheid. Wat er staat is iets heel anders. Je kunt er zelfs het tegenovergestelde in horen. Jezus stuurt zijn leerlingen eropuit met enkel zichzelf. Ze nemen niets mee. Geen cadeautjes, geen geld, geen eten. Ook geen theorie over hoe het allemaal zit. Ook geen dogma's waar je in moet geloven. Ze moeten er gewoon *zijn*. Als dragers van hoop en helende kracht en liefde. Tenminste, dat hoor ik in die 'macht over onreine geesten'. Ze moeten zich toewijden aan de mensen die ze ontmoeten. En dan maar zien hoe het verder gaat. Zich de nachtmerries van anderen aantrekken. Hun demonen en pijn willen zien en die aanraken met liefde. Niet erover redeneren. Niet allerlei eigen waarheden vertellen. Maar erbij zijn, met aandacht.

Hetzelfde klinkt door in de woorden van de profeet Jesaja. Hij spreekt zijn volk moed in. 'Klop het stof van je af en sta op', zegt hij tegen Jeruzalem. Ik zal erbij zijn, zegt God. Ik zal erbij zijn en jullie bevrijden van wat je ook maar gevangen houdt.

En intussen zijn ze zelf te gast, de leerlingen. Net zoals de groep die naar Georgië gaat. Ze gaan niet vanuit een superieure houding op reis, zo van: wij hebben niks nodig, we hebben alles zelf al. Ze zullen gastvrijheid moeten aanvaarden. Wat ze krijgen, dat zal hun goed genoeg zijn. Het gebeurt niet op hun voorwaarden, ze maken de dienst niet uit. Ze zijn te gast. En als er aan het eind van het bezoek dankjewel gezegd wordt, zal het van beide

kanten zijn. Fijn dat ik bij je mocht zijn. Bedankt voor alle gastvrijheid. Ik hoop dat jij er ook wat aan gehad hebt.

Dat is ook hoe jullie op reis gaan, Zeger en Mees, Iris en Sifra en Emma, Gerwin en Annika en Demi. Het bed dat je krijgt zal het bed van thuis niet zijn. Het eten zal het eten van thuis niet zijn. Tbilisi is een mooie en moderne stad – maar Aghaiani is een arm dorp van zandwegen, bouwvallige huizen en verwilderd groen. Maar jullie zullen hartelijk verwelkomd worden. En waarschijnlijk het beste krijgen van wat de mensen te bieden hebben.

Natuurlijk hoop je dat datgene wat jullie gaan doen, blijvend zal zijn. Dat wat je gaat doen écht het uitdrijven van demonen is. Dat je de kinderen blij kunt maken. Daarvoor hebben jullie immers het afgelopen jaar allemaal acties gevoerd en geld bij elkaar gebracht. Daarvoor gaan jullie aan het werk, concreet bouwen aan een day care center. Maar het is goed dat jullie ook weten: dat jullie daar *zijn* is misschien wel het belangrijkste. Er zijn, met aandacht. Dat is de basis. Dat is wat het verschil maakt. Niet de zak met geld. Maar dat jullie de moeite nemen om naar hen toe te reizen en bij hen te zijn. Dat jullie daar de tijd voor nemen. Daar de interesse voor hebben. Zoals de leerlingen van Jezus, die zonder extra kleren, zonder geld, zonder eten op reis gaan.

En die opdracht om twee aan twee te gaan? En om het stof van je voeten te schudden?

In dat twee aan twee, daarin zit de opdracht om niet alleen te gaan. En een simpele aanwijzing: je hebt elkaar nodig. Wat dat betreft zit het wel goed met jullie, zoals Emma al vertelde. Jullie gaan samen. En letten op elkaar.

En dat stof afschudden?

Ik denk dat Jezus daarmee zegt: laat die afwijzing niet in je vast blijven zitten. Blijf er niet over malen, laat het los. Neem dat negatieve niet mee. Het botst met waar het om gaat: dat je aandacht en liefde met je meedraagt. Het zou zonde zijn als de negativiteit van de afwijzing alle goede energie zou

wegzuigen.

En geldt dit niet voor elk moment en voor ieder van ons? Misschien wel juist in deze tijd, waarin er zoveel onvrede lijkt te zijn. Laat je niet opfokken door het negatieve. Wees dragers van zegen en genade.

Zo mogen jullie op reis gaan, Zeger en Mees, Iris en Sifra en Emma, Gerwin en Annika en Demi. Zo laten we jullie gaan, met Gods zegen.

Een reis waarbij je aan het eind misschien niet eens weet wie er nou het meest aan wie gegeven heeft. En je weet ook niet of je Christus daar gebracht hebt, want misschien was hij er al wel en heb je hem daar juist gevonden, bij de mensen in Tbilisi en Aghaiani. Het belangrijkste is dat je samen gezegend bent. Samen aangeraakt door God. God die zegt 'hier ben ik.'

Hóe...? Je kunt het niet vangen, je kunt het niet regisseren. Ook dat hoort bij de manier waarop Jezus zijn leerlingen uitstuurt: met lege handen, leeg in symbolische zin. Dat je de regie durft te verliezen. Wij gaan er niet over hoe God ons aanraakt. We kunnen enkel ervaren: God zegent ons samen.

Al het andere is bijzaak. Al het andere komt goed.

Lied: 'Ik wens jou' (t. en m. Trinity, Gordon Groothedde, vert. Elly Zuiderveld)